

Hein van Delft en Flos Pol bij Kunstlokaal No8 in Jubbega

29 april 2020

DIRK VAN GINKEL –

Musea en galleries hebben hun deuren tot nader order gesloten. Wat lopen we allemaal mis? In een nieuwe serie geeft 'de Moanne' aandacht aan de gesneefde of uitgestelde expositieplannen van kunstinstellingen en hun kunstenaars. Dit keer Kunstlokaal No8 met Hein van Delft en Flos Pol.

Vaste prik bij Kunstlokaal No8 in Jubbega: de duostenstoonstelling. Sinds de oprichting in 2011 door Birgit Speulman en Marcel Prins organiseert Kunstlokaal No 8 altijd exposities met twee kunstenaars. Doorgaans gaat het om kunstenaars die nog nooit met elkaar geëxposeerd hebben en elkaar vaak niet eens kennen. Speulman en Prins brengen ze samen omdat de oeuvres elkaar versterken. Dat is ook zeker het geval met de huidige expositie met werk van Hein van Delft en Flos Pol, die in afwachting van versoepeling van de coronaregels alvast is ingericht.

'Het zijn allebei mensen die met verwondering en bewondering naar de natuur kijken', zegt Marcel Prins. 'Het is boeiend om te zien dat ze met diezelfde fascinatie sterk uiteenlopend werk maken.'

'Het is boeiend om te zien dat kunstenaars met diezelfde fascinatie sterk uiteenlopend werk maken.'

Gebarsten klei

Hein van Delft is opgeleid als tuin- en landschapsarchitect. In zijn ontwerpen – hij was vooral actief in de IJsselmeerpolders – maakte hij altijd ruimte voor het behoud van ecologische waarden. Respect voor de natuur, is zijn credo. En dat is in zijn kunst ook heel goed na te voelen.

‘Van Delft werkt veel met klei’, zegt Prins. ‘Hij is een rationele man die de eigenschappen van zijn materiaal graag analyseert. Hij kwam erachter dat de ene kleisoort anders oogt, voelt, kleurt, reageert en droogt dan de andere. Als een wetenschappelijk onderzoeker gaat hij daarmee aan de slag. Vervolgens weet hij die verschillende eigenschappen op een bepaalde manier in zijn kunst te benutten. De werken die we willen laten zien zien, zijn allemaal van waddenklei gemaakt.’

Van Delft maakt een soort kleischilderijen. In vierkante en rechthoekige lijsten toont hij uiteenlopende kleistructuren die deels door natuurlijke processen hun vorm gekregen hebben en deels door bewerkingen van de kunstenaar. Zo zijn er verschillende werken met het abstracte barstjespatroon van ruwe droge klei met daardoorheen kaarsrechte, gepolijste lijnen. Als wegen door een landschap, van bovenaf gezien. Het is een echo van zijn werk als landschapsarchitect, waarin hij als het ware in samenwerking met de natuur tot een vorm probeert te komen.

Zwierig wier

Flos Pol is ook iemand met een groot hart voor de natuur. ‘Zij heeft jarenlang een heel grote tuin gehad’, zegt Prins, ‘die ze op een natuurlijke manier had ingericht. Daar hoorden ook vijvers bij, met alles wat daarin groeit en bloeit, zoals wieren. Af en toe moest ze de boel een beetje uitdunnen, want anders groeide alles dicht. Daarbij viel het haar op dat aan die wieren veel te beleven is qua vorm, kleur, de veranderingen door droging... Dat heeft Pol enorm geïnspireerd om die wieren te tekenen en te schilderen. Zo creëert ze, op het spoor gezet door de natuur, als het ware een nieuwe werkelijkheid. Overigens vindt ze nu haar wieren op het wad.’

De wieren van Pol keren in haar werk in verschillende hoedanigheden terug. Je ziet de dikke, sponzige vormen van de nog in het water levende planten, de geleidelijke verkleuring nadat ze in een kristalvorm te drogen zijn gelegd en tot slot een elegant patroon van de overgebleven nerven na volledige droging. Opmerkelijk om te zien is dat met het drogingsproces het karakter van het aanvankelijk figuratieve beeld geleidelijk abstract wordt.

‘Je kunt zeggen dat Hein van Delft de natuur in een vorm dwingt, terwijl Flos Pol de vorm van de natuur volgt.’

Eenheid in verscheidenheid

Twee kunstenaars, dezelfde ‘drive’, sterk uiteenlopend werk. Je zou kunnen zeggen dat Van Delft de natuur in een vorm dwingt, terwijl Pol de vorm van de natuur volgt.

‘Helemaal mee eens’, zegt Prins. ‘Daarom is het ook zo mooi om het werk van deze twee mensen bij elkaar te plaatsen. Ze versterken elkaar in het centrale thema – respect voor de natuur – en geven daar prachtige individuele invullingen aan. Heel basic maar daardoor ook heel krachtig. We hopen dat het publiek dat binnenkort ook kan zien.’